

Tenká hranice

Konečně jsem se dočkal vytouženého. Oblé tvary, ladné křivky a ta barevnost. Plavovlásky, brunety, ohnivé ženy, všechny v jedné místnosti. Milý Manete, skládám Ti poklonu. Stojím uprostřed galerie a jsem uchvácen všemi obrazy. Miluji umění, hlavně tedy obrazy, a to zejména s ženami. Obraz s nahou ženou je nesmrtelná krása. Oplývá tajemností a rozvíjí fantazii. Ukazuje nahotu, ale nepohoršuje. Není to pornografie, je to umění. Skutečná žena nikdy není taková, jakou byste ji chtěli, ani nemůže být. Ke skutečné ženě máte povinnosti a navíc mluví. U ženy na obraze se stačí kochat. Nemusíte provozovat ten odporný akt. Jen pouhé pomýšlení mi zvedá žaludek. Naštěstí mám manželku, která zřejmě chápe můj postoj. Nebýt k tomu sňatku donucen, žil bych sám a cestoval. Nebo se usadil ve Francii, kde je galerie na každém rohu. Už od dětství jsem byl jiný. Kluci v mém věku nadbíhali děvčatům, pak jim koukali pod sukně a později se uchýlili k pornu. Já jsem si vystačil s naší obří knihovnou. Sedával jsem ve studovně a prohlížel si starobylé malby velkých umělců. Od Santiho až k Picassovi. Po přátelích jsem netoužil, ne že bych to nezkoušel, ale po několika marných pokusech jsem to vzdal. Celosvětově rozšířené téma sex mě zahlcovalo ze všech stran a mi docházel kyslík. Díky tomuto tlaku a prakticky jediným předmětem všech rozhovorů, ať už přímo či nepřímě, jsem se pomalu uzavíral do sebe a sex si zošklivil natolik, že ani o svatební noci se nic nedělo. Manželství ale přišlo všem v mém okolí (kromě mé osoby) velmi vhodné a nezbytné. Mí rodičové zastávali názor, že muž z dobré rodiny by měl mít manželku, až přijde jeho věk. Jejich největším argumentem se stalo společenské očekávání. Nejednou jsem slyšel, že je důležité zapadnout mezi ostatní, že je nutné být normální. Vždyť i jejich sňatek byl domluvený. Nebyl jsem dítě splazené láskou, ale protože se to očekávalo.

*

Už čekám osmnáct minut. Vždycky si dává na čas, a jak ji znám, už polovinu cesty si vymýšlí výmluvu, proč jde pozdě. Prodírá se davem uspěchaných lidí a sama se žene jako dítě ke stánku se zmrzlinou. Tentokrát jde pozdě kvůli tomu, že její syn rozmatlal sýrovou omáčku po celé podlaze u nich v kuchyni. Přivítaly jsme se a já ji pevně objala, protože jsme se dlouho neviděly. Voněla jako andělské štěstí. Hned, jak se přiřítla, spustila svojí obvyklou rychlou a značně chaotickou mluvou, kterou jsem už ale dobře znala. Nabídla jsem jí kávu, kterou jsem vyzvedla po cestě a vydaly jsme se k cíli.

Mezitím, co ona hlasitě vyprávěla strasti celodenního bytí rodičem, já přemýšlela nad tím, jak je to dlouho. Jak dlouho mi trvalo si uvědomit, že kamarádství je tenká hranice. Jak dlouho mi trvalo si uvědomit, že ji miluji. Známe se léta, víme o sobě vše a bojujeme jedna za druhou. Ani můj muž nedostává tolik pozornosti. I přesto, že se mou hlavou hnaly tyto zoufalé myšlenky, poslouchala jsem, jak energicky vypráví a jak oslňuje svým kouzlem všechny kolemjdoucí. Když vyprávěla, většinou jednala jako na jevišti. Prohlížela si kulisy, všímala si ostatních lidí a kladla důraz na podání každé věty. Otáčela hlavou na všechny strany a její lokny se při tom natahovaly jako pružiny. V momentě, kdy mi pohlédla do očí, jsem viděla, jak moc života měla v očích. A já se v těch očích chtěla utopit a do těch vlasů zabalit, uvíznout navždy uvnitř ní.

Došly jsme na místo určení, do našeho oblíbeného baru. V průběhu celého večera jsme dělaly to, co obvykle, smály se, plakaly, pomlouvaly manžely, filosofovaly a pily jednu láhev vína za druhou. Obě jsme byly velmi veselé a vláčné, nikoli však unavené, spíše naopak. Navrhla jsem pokračování v mém bytě, vzhledem k tomu, že manžel byl pryč. Staré fotky a dobrá hudba je vždycky dobrá kombinace. Neobratně jsme se vyšplahaly s hlasitým smíchem až před dveře, když jsem se neovládla. V chvíli, kdy si zouvala boty, jsem ji chytla za zadek, otočila ke dvěřím a začala líbat. Skončila jsem dřív, než jsem začala, a velmi jsem se omlouvala. Stála tam přede mnou, bez života v očích, jakoby se přede mnou schoval. Hleděla na mě přímo a bez jediného slova mi vzala klíče z rukou a otevřela byt. Netušila jsem, jak si mám vyložit její postup, ale co jsem věděla, bylo, že jsem cítila zvláštní pochyby a varování ve vzduchu. Ženy pro tohle mají smysl.

Vstoupila jsem opatrně dovnitř a nadechla se pro nová slova, i když jsem neměla co říct. Zavrtěla hlavou a položila mi svou dlaň na pus. „Všechny moje chyby jsou součástí mého života, ty které jsem udělala, ale i ty které jsem neudělala.“ Na to mě políbila. Její rty chutnaly jako božský nektar a již nebylo cesty zpět. Propletly jsme se všemi pokoji a skončili v ložnici, kde jsem laskala její kůži a vstřebávala její teplo. Cítila jsem se bezradná a zároveň jako v nirváně. Celá místnost byla dobře osvětlená a tak jsem mohla vidět každý její výraz slasti a vzrušení, to mě naplnilo touhou posunout všechno ještě dál, protože nikdo z dravých zvířat nenechává kořist napůl živou. Naprosto mě pohltila skutečnost, ve které jsem se ocitla, přitom jsem si přála, aby to byl sen, nekonečný sen.

Když jsem jí pomalu líbala stehna až ke kolenům, všimla jsem si svého muže stojícího ve dveřích. Výraz měl pražádný, jako by ani nedýchal.

*

Ačkoliv svou zálibu v obrazech miluji nade vše, dnešní výstavu jsem si vůbec neužíval. Všechny ty ženské, jejich tváře a tvary, výrazy a gesta mi přišla stejná a ohraná. Rozhodl jsem se odjet dřív, už i z důvodu, že nebylo vhodné být tak dlouho pryč. Při prvním pohledu na naši rohožku jsem poznal, že je někdo na návštěvě, byla to žena, patrně manželčina přítelkyně. Jestli je něco horší, než reálná žena, pak to jsou dvě reálné ženy pohromadě. Bylo už celkem pozdě, a tudíž jsem otevíral dvěře potichu a pomalu, nechtěl jsem se rušit. No dobře, to je hloupá výmluva, chtěl jsem se vyhnout společenským nutnostem jako je prohodit pár slov, zeptat se na haranty a manžílka a jiné zbytečnosti. Jak je známo, dvě ženy a více dělají vždy hluk. Nezáleží na tom, kolik jich je, jestli patnáct, šest nebo dvě, vždycky dělají stejný kravál. Jenomže tady bylo ticho, téměř až hrobové. Z tmavého bytu se šířil pruh světla z ložnice, kde jsem taky nakoukl, zda jsou obě dvě v pořádku a nemohl jsem popadnout dech. Bylo to jako sledovat film, jako když si hrají koťata, jako kdyby někdo plánoval dopředu jejich pohyby tak, aby byly harmonické a dechberoucí. Jejich milování bylo nejkrásnějším uměním, které jsem kdy viděl. Byly si tak otevřené, nic před sebou neskrývaly a doslova se jejich duše vsáklly jedna do druhé. Zklidnil jsem svou mysl a dýchal klidně, abych ty srnečky nevystrašil. Báł jsem se, že o tu podívanou přijdu a manželka se o to taky postarala. Uviděla mě a stáhla se dál ode mne. Přikryla svou přítelkyní dekou a přišla nahá za mnou ke dveřím. Snažila se vysvětlit to, co nepotřebovalo být vysvětleno, a já ji nechal. Když domluvila, políbil jsem ji poprvé od naší svatby a řekl: „ Chci vás dvě namalovat. Jen pokračujte.“ Krátce to prodiskutovaly a pak se shodly na tom, že pokud to nikomu nepovím a zejména jejímu manželovi, můžu je namalovat. A tak jsem vytvářel lásku tahem štětce a učil se, že to co nejvíc nenávidíme, nás může v životě nejvíc obohatit.